

[Kristine Heltberg.]

det skam da ikke gjorde noget, hvis der blev skåret lidt ned på papirmasserne på det punkt. Tænk på de skove, vi kunne redde!

Erlendsson (FP):

Det vedrører mine bemærkninger om den brug, eller misbrug, som jeg også sagde, af de beføjelser, der gives ministeren ifølge § 10, stk. 3, var det vist, med hensyn til at meddele særlige regler for tandlæger, der har gennemgået en supplerende uddannelse. Der står om dette i bemærkningerne, at en sådan supplerende uddannelse vil komme på tale i de tilfælde, hvor det efter drøftelse med lægelig og tandlægelig fagkundskab findes ønskeligt at give enkelte tandlæger mulighed for virksomhedsudøvelse ud over, hvad den almindelige tandlægeuddannelse kvalificerer til.

Der er jo ikke noget som helst i vejen for, at ministeren kan bestemme, at en virksomhed som tandlæge på en skoletandklinik vil være kvalificerende for en speciel betegnelse som børnetandlæge. Hvis det bliver sådan, at det at være børnetandlæge er et tandlægeligt speciale, så har man også derved cementeret det forhold, som man fra socialdemokratiet sætter så meget ind på, nemlig at socialisere hele tandlægevirksohmheden, idet man altså kan begynde med at sige, at kun de tandlæger, som har været på skoletandklinikker, kan behandle børn herefterdags. Og så kan man senere udvide det, som man ønsker, så det også efterhånden skal være en kvalifikation, at man har været børnetandlæge først for at kunne fortsætte med at behandle de voksne.

Der står, at der skal være supplerende uddannelse, men den kan man jo lave så stor eller så lille, som man vil. I og for sig er der ikke spor i vejen for, at man kan bestemme, at det at man har virket som tandlæge på en skoletandklinik, kvalificerer til en særlig betegnelse som specialtandlæge.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg må desværre sige, der er en afgrundsdyb forskel mellem hr. Erlendssons og min opfattelse af, hvad der er reelt i denne sag; det er ikke bare noget pjatteri, det her. Når man skal være specialtandlæge, så er der virkelig en uddannelse bagved, og det er ikke bare et spørgsmål om, at går man i en

friskole, eller går man i en aftenskole, så bliver man speciallæge. Det er heller ikke spørgsmålet om, at man bliver børnetandlæge, bare fordi man er på en børnetandklinik. Al snakken om socialisering kan vi i og for sig spare, for det har ikke noget med denne sag at gøre.

Må jeg endelig sige til fru Kristine Heltberg, at en tand er en tand, og en ting skal vel nævnes ved rette navn, men derfor kan vi godt se på, om der er uhyrligheder.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Jeg må sige, at jeg bryder mig ikke meget om, at indenrigsministeren bruger argumenter af den karakter, som det skete her. Jeg skal undlade at gentage, hvad ministeren sagde.

Det er i hvert fald i dag sådan, at kvalificerende for at kunne blive betegnet som speciallæge inden for et lægeligt speciale er, at man har en uddannelse på tilsvarende lægelige specialafdelinger, og det har indtil nu været det væsentlige krav. Som en parallel dertil kunne man glimrende tænke sig — og det er det mest nærliggende at tænke sig — at hvis man vil lave et speciale som børnetandlæge, så sker det ved at kræve ansættelse på en skoletandklinik.

Dette forhold kan altså misbruges, hvis ministeren ønsker det, til at fremme en socialisering af tandplejen i Danmark, og det var det, jeg gerne ville gøre opmærksom på.

Indenrigsministeren (Egon Jensen):

Jeg kan jo ikke gøre for, at hr. Erlendsson har så dårlig en tiltro til mig om, hvad jeg vil misbruge i så henseende. Men jeg må bare sige til hr. Erlendsson: læs § 5, det er i og for sig det, det drejer sig om, når det vedrører specialtandlæger. Der kan jo være andre specielle tilfælde, men det er altså ikke bare sådan, at det bliver man bare, efter at man har været et eller andet sted i et eller andet kortere tidsrum.

(Kort bemærkning).

Erlendsson (FP):

Ministerens sidste bemærkninger viste, at han har et mindre kendskab til disse forhold, end jeg troede, men det kan jeg jo kun beklage.

Hermed sluttede forhandlingen.